

Płock, dnia 16 września 2020r.

Nr KO – 776/4105/48/20

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 256 ze zm.) w związku z art. 72 ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 283 ze zm.) oraz art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 570)

po rozpatrzeniu zażalenia VPL Komplementariusz sp. z o.o. EW Rościszewo sp.k. z siedzibą w Szczecinie na postanowienie Wójta Gminy Rościszewo z dnia 7 sierpnia 2020r. Nr RRGKB.6220.6.2020 stwierdzające, że określone w decyzji nr RRGKB.6220.6.2013.2014 z dnia 18 czerwca 2014r. warunki realizacji przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II” uległy zmianie i nie są aktualne

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku

uchyla zaskarżone postanowienie w całości i orzeka, że warunki realizacji przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II” określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 18 czerwca 2014r. nr RRGKB.6220.6.2013.2014 nie uległy zmianie i są aktualne.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2020r. Nr RRGKB.6220.6.2020 Wójt Gminy Rościszewo, po ponownym rozpatrzeniu sprawy, działając w oparciu o przepisy art. 123 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 72 ust. 4 i 4a ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wyraził stanowisko, że określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nr RRGKB.6220.6.2013.2014 z dnia 18 czerwca 2014r. warunki realizacji przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II” uległy zmianie i nie są aktualne.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia organ wyjaśnił, że w dniu 27 lutego 2020r. wpłynął wniosek VPL Komplementariusz sp. z o.o. EW Rościszewo sp.k. o wydanie stanowiska, że warunki realizacji w/w przedsięwzięcia są nadal aktualne. Podstawą złożenia wniosku był przepis art. 72 ust. 4 ustawy o.o.s.

Organ stwierdził, że wniosek ten spełnia wymagania określone w tym przepisie, ponieważ decyzja Wójta Gminy Rościszewo o środowiskowych uwarunkowaniach w przedmiotowej sprawie stała się ostateczna z dniem 8 sierpnia 2014r, a więc został zachowany ustawowy termin 5 lat. Postanowieniem z dnia 13 marca 2020r. Wójt Gminy Rościszewo stwierdził, iż warunki realizacji przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II” zawarte w decyzji nr RRGKB.6220.6.2013.2014 z dnia 18 czerwca 2014r. uległy zmianie i nie są aktualne. W wyniku złożonego zażalenia Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku postanowieniem z dnia 29 maja 2020r. Nr KO-408/4105/25/20 uchyliło zaskarżone postanowienie w całości i sprawę przekazało organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia. Uwzględniając uwagi zawarte w decyzji Kolegium Wójt Gminy Rościszewo obwieszczeniem z dnia 17 czerwca 2020r. zawiadomił strony postępowania o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie przedłużenia ważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II”. W uzasadnieniu podano, iż w dniu 1 lipca 2020r. do organu I instancji wpłynął protest mieszkańców Wilczogóry sprzeciwiających się budowie elektrowni wiatrowej w miejscowości Kuski, gm. Rościszewo ze względu na negatywne oddziaływanie inwestycji na środowisko, emisję szkodliwego hałasu, uniemożliwienie mieszkańcom budowy domów mieszkalnych w przyszłości oraz obniżenie wartości gruntów i związane z tym starty finansowe. Organ wskazał, że w jego ocenie w sprawie powinny być stosowane przepisy ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Organ wskazał na przepis art. 13 ust. 2 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, zaznaczając jednak, że dotyczy on decyzji o pozwoleniu na budowę, a nie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zdaniem organu I instancji według prezentowanej linii orzecznictwa brak jest w art. 13 ust. 3 jakiegokolwiek odniesienia do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co oznacza, że przepisów tych nie można stosować w tego rodzaju sprawach. Natomiast z treści art. 15 ust. 2 i 3 ustawy nie można wyciągać wniosku, że przepisy ustawy stosuje się wyłącznie do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Organ powołał się na wyrok WSA w Szczecinie z dnia 3 sierpnia 2017r. sygn. akt II SA/Sz 493/17 i uznał, że gdyby ustawodawca chciał w ustawie o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych uregulować kwestię związaną z ważnością decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, to zostałaby ona uregulowana w powołanych przepisach art. 13 ust. 2 i 3, podobnie jak zrobiono to z pozwoleniem na budowę.

Zażalenie na powyższe postanowienie, w ustawowo zachowanym terminie, złożyła spółka VPL Komplementariusz sp. z o.o. EW Rościszewo sp.k. z siedzibą w Szczecinie, domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez organ I instancji. Spółka zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 4 ust. 1, art. 13 ust. 3b oraz art. 14 ust. 5 i 6 ustawy z 2 maja 2016r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy przepisy tej ustawy nie znajdują zastosowania do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydanych i ostatecznych przed dniem wejścia w życie w/w ustawy. W zażaleniu podniesiony został także zarzut naruszenia przepisów proceduralnych, tj. art. 107 § 1 i 3 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez niewyjaśnienie podstawy faktycznej oraz podstawy prawnej zaskarżonego postanowienia, a także niewyjaśnienie w sposób przekonujący, dlaczego wejście w życie przepisów ustawy uiew spowodowało zmianę warunków realizacji przedsięwzięcia Skarżącej, powodując jej nieaktualność, skoro żaden z przepisów ustawy uiew

nie wskazuje, iż jej przepisy stosuje się również do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydanych i ostatecznych przed dniem jej wejścia w życie.

W uzasadnieniu zażalenia Spółka zwróciła także uwagę, że organ I instancji nie zakwestionował w jakikolwiek sposób zmiany uwarunkowań środowiskowych, zarzucił jedynie, że zmianie uległy jedynie warunki prawne lokalizowania elektrowni wiatrowych, co powoduje, iż w obecnym otoczeniu prawnym odległość elektrowni wiatrowych od budynków mieszkalnych lub budynków o funkcji mieszkalnej powinna być równa lub większa niż 10-krotność wysokości projektowanej elektrowni wiatrowej mierzonej od poziomu gruntu do najwyższego punktu budowli, wliczając elementy techniczne. Zdaniem spółki w sprawie należy uwzględnić, że od momentu wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do chwili obecnej nie uległy zmianie uwarunkowania środowiskowe, które zostały określone w tej decyzji. W ocenie skarżącej przepisy ustawy uiew mają zastosowanie do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które są lub były procedowane od chwili wejścia w życie przepisów ustawy uiew oraz tych, które wymagają zmiany. Natomiast przepisy te nie mają zastosowania do decyzji ostatecznych w administracyjnym toku instancji, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie. Zdaniem spółki wskazuje na to wprost przepis art. 13 ust. 3b oraz pośrednio art. 14 ust. 5 i 6 ustawy uiew. Skoro bowiem ustawodawca nie wskazał wprost, że decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, wydane i ostateczne przed wejściem w życie przepisów ustawy uiew, wygasają z mocy prawa, tak jak uczynił to w stosunku do decyzji ustalających warunki zabudowy i zagospodarowania terenu, to decyzje te obowiązują nadal i są aktualne. Skarżąca podkreśliła, że w sprawie mamy doczynienia ze szczególną procedurą, która umożliwia przedłużenie ważności ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w oparciu o brak istotnych zmian środowiskowego otoczenia inwestycji. Celem postępowania prowadzonego w oparciu o art. 72 ust. 4 ustawy nie jest dokonanie zmian w decyzji, a jedynie potwierdzenie jej uwarunkowań środowiskowych. Tymczasem do zmian środowiskowych realizacji inwestycji nie doszło, na co wskazuje zgromadzony materiał dowodowy, którego organ I instancji nie zakwestionował.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku ustaliło i zważyło, co następuje:

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest tzw. przedłużenia ważności (obowiązania) decyzji środowiskowej, czyli możliwości wykorzystania decyzji środowiskowej wydanej dla realizacji określonego przedsięwzięcia w terminie 10 lat od dnia uzyskania przez nią przymiotu ostateczności. Przedłużenie to następuje w drodze postanowienia, w którym organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej zajmuje stanowisko stosownie do regulacji art. 72 ust. 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 283 ze zm., określanej dalej jako „oos.”). W myśl aktualnie obowiązującego art. 72 ust. 3 ustawy oos decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, a więc m.in. decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, czy decyzji o pozwoleniu na budowę oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b.

Stosownie do art. 72 ust. 4 i 4a ustawy o oś złozenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia może nastąpić w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, o ile strona, która złożyła wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, lub podmiot, na który została przeniesiona ta decyzja, otrzymali, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, od organu, który wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach w pierwszej instancji, stanowisko, że aktualne są warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowieniu, o którym mowa w art. 90 ust. 1, jeżeli było wydane. Zajęcie stanowiska następuje na wniosek uwzględniający informacje na temat stanu środowiska i możliwości realizacji warunków wynikających z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub postanowienia, o którym mowa w art. 90 ust. 1, jeżeli było wydane. Wniosek, o którym mowa w zdaniu drugim, składa się do organu nie wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. Zajęcie stanowiska następuje w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.

Wskazane wyżej terminy obowiązują od 4 września 2015r. na mocy ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2015r. poz. 1211). Natomiast od 24 grudnia 2015r. mają zastosowanie także do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanych przed tą datą (art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw Dz. U. z 2015r. poz. 1936). Wcześniej wynikający z art. 72 ust. 3 ustawy o oś termin na złozenie wniosku o wydanie decyzji wymienionych w ust. 1 art. 72 ustawy o oś wynosił 4 lata, a mógł być wydłużony do 6 lat.

Przedmiotem niniejszego postępowania w sprawie przedłużenia ważności decyzji środowiskowej jest decyzja Wójta Gminy Rościszewo znak: RRGKB.6220.6.2013.2014 o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II”, która została wydana dnia 18 czerwca 2014r. Z treści zaskarżonego postanowienia Wójta Gminy Rościszewo wynika bezspornie, że decyzja środowiskowa stała się ostateczna w dniu 8 sierpnia 2014r. Okoliczność ta nie jest kwestionowana przez inwestora, który na tą właśnie datę ostateczności decyzji środowiskowej powoływał się w toku postępowania. Inwestor ma zatem możliwość złozenia wniosku o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu oraz decyzji o pozwoleniu na budowę w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, czyli w przedmiotowej sprawie do 8 sierpnia 2020r., ewentualnie w terminie 10 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, czyli w przedmiotowej sprawie do 8 sierpnia 2024r. o ile przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 3, a więc przed upływem 6 lat, otrzyma od Wójta Gminy Rościszewo stanowisko, że aktualne są warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. O stanowisko to może się ubiegać dopiero po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, a więc od 8 sierpnia 2019r.

Analiza powyższych terminów wskazuje, że złożony przez spółkę wniosek z dnia 17 lutego 2020r. (wpływ do organu w dniu 27 lutego 2020r.) spełnia powyższe warunki, gdyż został złożony po upływie 5 lat, a jednocześnie przed upływem 6 lat, od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna. Należy tu bowiem uwzględnić, że z uwagi na stan zagrożenia epidemicznego i stan epidemii ogłoszony z powodu COVID-19 terminy przewidziane przepisami prawa administracyjnego, które rozpoczęły swój bieg, uległy zawieszeniu na ten okres (art. 15zżr ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych). Stan zagrożenia epidemicznego trwał od 14 marca 2020r. (rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U. 2020 poz. 433), a stan epidemii od 20 marca 2020r. (rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii). Zgodnie z ustawą z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2020r. poz. 875), która weszła w życie 16 maja 2020 r. i uchyliła art. 15zżr, terminy prawa administracyjnego biegną na nowo lub rozpoczynają dalszy bieg od 24 maja 2020 r. (art. 46 pkt 20 w zw. z art. 68 i art. 76).

Przepisy ustawy ooś nie regulują odrębnie postępowania o przedłużenie ważności decyzji środowiskowej. Niemniej jednak uzasadnione jest stwierdzenie, że postępowanie to nie może być uznane za powtórzenie całego postępowania środowiskowego. Ustawa wprowadza mechanizm pozwalający na uniknięcie wielokrotnego wydawania decyzji środowiskowych, gdyż zgodnie z art. 72 ust. 5 ustawy ooś dla danego przedsięwzięcia wydaje się jedną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, co oznacza, że w okresie obowiązywania decyzji środowiskowej ocena wpływu przedsięwzięcia na środowisko dokonywana jest, co do zasady, tylko raz. Postanowienie, o którym mowa w art. 72 ust. 4 i 4a ustawy ooś ma zatem charakter formalny, wydłużający okres obowiązywania decyzji środowiskowej. Wymagane jest jednak spełnienie przesłanki aktualności warunków realizacji przedsięwzięcia w oparciu o informację na temat stanu środowiska i możliwości realizacji warunków wynikających z decyzji środowiskowej (art. 72 ust. 4 ustawy ooś).

W świetle powyższych uwag najistotniejszym, a zarazem jedynym zagadnieniem merytorycznym wymagającym wyjaśnienia i oceny jest aktualny stan środowiska w miejscu realizacji przedsięwzięcia i możliwość zrealizowania warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Konieczne jest zatem ustalenie jaki jest aktualnie stan środowiska w miejscu realizacji i oddziaływania planowanego przedsięwzięcia, w szczególności czy nastąpiły jakieś zmiany, a także ustalenie czy to przedsięwzięcie, mimo zaistnienia zmian w środowisku, może być nadal realizowane na warunkach określonych w decyzji środowiskowej. Innymi słowy w postępowaniu o przedłużenie obowiązywania decyzji środowiskowej należy wyjaśnić, mając na uwadze upływ czasu, czy nie doszło do zmian środowiska naturalnego na terenie realizacji przedsięwzięcia lub na terenie jego oddziaływania w zakresie elementów, które podlegały ustaleniu i ocenie oraz były istotne dla treści decyzji środowiskowej, a następnie ocenić czy w wyniku tych zmian zdezaktualizowały się warunki realizacji przedsięwzięcia określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W zaskarżonym postanowieniu z dnia 7 sierpnia 2020r. organ I instancji uzasadnił negatywne dla wnioskodawcy rozstrzygnięcie jedynie koniecznością uwzględnienia w sprawie przepisów ustawy z dnia 2 maja 2016r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (t.j. Dz. U. z 2019r., poz. 654 ze zm., dalej „ustawa odległościowa”), co oznacza, że planowana inwestycja nie spełnia norm odległościowych wskazanych w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy. Według tego przepisu odległość, w której może być lokalizowana i budowana elektrownia wiatrowa - od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, jest równa lub większa od dziesięciokrotności wysokości elektrowni wiatrowej mierzonej od poziomu gruntu do najwyższego punktu budowli, wliczając elementy techniczne, w szczególności wirnik wraz z łopatami (całkowita wysokość elektrowni wiatrowej). Organy wydające decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach obowiązane są uwzględniać przy wydawaniu tych decyzji, odległości określone w art. 4 (art. 6 pkt 7 tej ustawy). Według oceny organu I instancji Farma Wiatrowa Rościszewo II może nie spełniać wymogów określonych w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Uwzględnić należy jednak, że w sprawie mamy do czynienia z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, która stała się ostateczna przed wejściem w życie ustawy odległościowej. Zgodzić należy się z organem, że ustawa odległościowa nie zawiera przepisów przejściowych odnoszących się do zakresu i sposobu stosowania przepisów nowych lub dotychczasowych w postępowaniach w sprawach dotyczących środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Organ I instancji stanął na stanowisku, iż w sprawie o przedłużenie ważności decyzji środowiskowej mają zastosowanie przepisy nowe, czyli przepisy ustawy odległościowej, bowiem z żadnych unormowań nie wynika, że przepisy tej ustawy stosuje się tylko do postępowań wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.

Kolegium nie zgadza się z takim stanowiskiem, co uzasadniło w poprzednio wydanym w sprawie postanowieniu kasatoryjnym. Brak w ustawie przepisów intertemporalnych, które wprost mówiłyby o stosowaniu przepisów dotychczasowych nie świadczy o tym, że automatycznie w sprawie trzeba stosować przepisy nowe. Należy bowiem mieć na uwadze konstytucyjną zasadę nie działania prawa wstecz. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie przypominał treść zasady *lex retro non agit* jako jednej z fundamentalnych zasad polskiego porządku prawnego. Zgodnie z ustalonym orzecnictwem Trybunału Konstytucyjnego, zasada ta wymaga, by nie stanowić norm prawnych znajdujących zastosowanie do stosunków i sytuacji prawnych, które istniały przed wejściem w życie tych norm. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego rozróżnia przy tym retroakcję prawa w ścisłym znaczeniu od retrospektywności. Zgodnie z orzecnictwem Trybunału naruszenie zasady nieretroaktywności następuje wtedy, gdy aktowi normatywnemu nadano moc obowiązującą wobec stosunków prawnych zaistniałych do wejścia tego aktu w życie. Retrospektywność prawa polega zaś na tym, że prawodawca stanowi akty normatywne mające zastosowanie do sytuacji trwających po wejściu w życie tych aktów. Retrospektywność implikuje zasadę bezpośredniego działania prawa nowego (por. wyrok TK z dnia 18 października 2006 r., sygn. akt P 27/05, OTK-A nr 9 z 2006 r., poz. 124).

W orzecznictwie podkreśla się, że sposób skonstruowania ustawy odległościowej pozwala na stwierdzenie, iż ma ona charakter retrospektywny, a nie retroaktywny, bowiem zakresem swego obowiązywania objęła te wszystkie postępowania w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia, które na dzień jej wejścia w życie nie były zakończone decyzją ostateczną. Z retrospektywnością prawa mamy bowiem doczynienia wtedy, gdy przepisy nowego prawa regulują zdarzenia bądź stosunki prawne o charakterze "otwartym", "ciągłym", takie, które nie znalazły jeszcze swojego zakończenia ("stosunki w toku"), które rozpoczęły się, powstały pod rządami dawnego prawa i trwają dalej, po wejściu w życie przepisów nowej ustawy. W świetle stanowiska judykatury brak przepisów przejściowych dotyczących decyzji środowiskowych nakłada na organy administracji obowiązek stosowania przepisów nowych, a więc ustawy odległościowej, ale tylko w postępowaniach niezakończonych w chwili wejścia w życie nowych przepisów, a więc do stosunków w toku. Innymi słowy przepisy tej ustawy będą bowiem miały zastosowanie do zdarzeń, stosunków prawnych, czy stanów zarówno powstałych po dniu wejścia jej w życie, jak i też do tych, które co prawda miały miejsce wcześniej, ale trwają dalej, a więc nie zostały zamknięte w przeszłości. Analiza przepisów ustawy odległościowej, w szczególności art. 13 ust. 2 i 3, wskazuje, że intencją ustawodawcy było stosowanie dla przedsięwzięć, które już uzyskały określone w procesie inwestycyjnym decyzje ostateczne, uregulowań dotychczasowych (por. wyrok NSA z dnia 15 listopada 2019 r. sygn. akt II OSK 3217/17). Reasumując powyższe stwierdzić należy, że przepisy ustawy z dnia 2 maja 2016r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych nie mogą stanowić podstawy do uznania, że warunki realizacji przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II” uległy zmianie i nie są aktualne.

Analizując sprawę pod kątem aktualnego stanu środowiska w miejscu realizacji planowanego przedsięwzięcia i ustalenia, czy może ono być nadal realizowane na warunkach określonych w decyzji środowiskowej wskazać należy, że spółka przedłożyła opinię przyrodniczą dotyczącą potencjalnych zmian na obszarze projektowanej FW Rościszewo II, sporządzona przez dr. inż. Andrzeja Różyckiego oraz mgr. Michała Roszyka. W opinii tej autorzy stwierdzili, że w oparciu o analizowane raporty w zakresie monitoringu awifauny (Głubowski & Majecki 2013) oraz chiropterofauny (Pawenta 2013), dane literaturowe oraz wykonaną wizję terenową obszaru projektowanej FW Rościszewo II należy uznać, że na terenie badanym nie nastąpiły zmiany wpływające na realizację inwestycji, nie zmienił on istotnie swojego charakteru i pozostał nadal obszarem rekomendowanym do realizacji tego typu inwestycji. W opinii stwierdzono jednoznacznie, że na terenie planowanej inwestycji nie wystąpiły zmiany środowiskowe, które miałyby wpływ na jej realizację. Nie stwierdzono bowiem zmiany charakteru użytkowanych działek planowanych do posadowienia turbin wiatrowych, nadal są to tereny wykorzystywane rolniczo. Nie stwierdzono także wprowadzenia istotnych elementów krajobrazowych w ich sąsiedztwie, takich jak szpalery drzew czy zbiorniki wodne. Podkreślono, że z dotychczas przeprowadzonych analiz (Głubowski & Majecki 2013) oraz własnych ustaleń wynika, że skala oddziaływania analizowanej inwestycji na ptaki jest niewielka i wpływ kilku lat od okresu badań należy uznać za nieistotny dla ogólnej oceny oddziaływania FW Rościszewo II na awifaunę. Autorzy potwierdzili niską różnorodność gatunkową ptaków, na co ma wpływ jednorodny charakter siedlisk na obszarze inwestycji, z dominującą rolą upraw rolnych z niewielkim udziałem zadrzewień i zakrzaczeń.

W wyniku kontroli terenowej nie stwierdzono zmian w charakterze użytkowania terenu oraz wprowadzenia elementów siedliskowych, które podniosłyby atrakcyjność tego obszaru dla nietoperzy poprzez obecność żerowisk takich jak zbiorniki wodne oraz tereny zadrzewione, elementów liniowych kierujących ich przelot np. szpalery drzew oraz rowy melioracyjne. Z danych tych autorzy opinii wysnuli wniosek, że opinia chiropterologa zawarta w raporcie oos pozostaje aktualna i nadal obszar ten należy traktować jako mało atrakcyjny dla nietoperzy.

W zaskarżonym postanowieniu organ ograniczył się do argumentacji związanej z uwarunkowaniami wynikającymi z ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, które nie mogą mieć w sprawie zastosowania, o czym była mowa wyżej. Jednak analiza akt sprawy, a w szczególności uzasadnienia poprzednio wydanego w sprawie postanowienia prowadzi do wniosku, iż jedyną zmianą jaka zaistniała w środowisku na obszarze realizacji inwestycji jest skutkiem wydania przez Starostwo Powiatowe w Sierpcu decyzji Nr 337/2016 z dnia 22 sierpnia 2016r. o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę w bliskiej odległości elektrowni wiatrowej Senvion 3,4 M114 o mocy 3,4 MW wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na działkach nr ewid. 189 i 171/1 w Rościszewie. W fazie planowania inwestycja ta miała polegać na budowie elektrowni wiatrowej o mocy do 2MW i wysokości całkowitej do 150m i szerokości łopat 90m. Zmiana ta zdaniem organu I instancji spowodowała możliwość wystąpienia oddziaływania skumulowanego, które powinno być poddane ponownej ocenie.

Spółka przedłożyła jednak aktualizację analizy akustycznej, sporządzoną w marcu 2020r., która uwzględnia zmianę parametrów inwestycji na działkach nr 189 i 171/1, której dotyczy decyzja Starostwa Powiatowego w Sierpcu Nr 337/2016 z dnia 22 sierpnia 2016r. Analizą objęto 22 punkty obserwacji akustycznej, położone na terenach chronionych przy budynkach mieszkalnych. Obliczony poziom hałasu, po uwzględnieniu oddziaływania skumulowanego sąsiednich turbin o zwiększonej mocy, nie przekraczał norm, które dla zabudowy zagrodowej dopuszczają poziom hałasu w środowisku wynoszący 55 dB w porze dnia i 45dB w porze nocy. Dane w tym zakresie przedstawiono w formie tabeli oraz załącznika mapowego. Z podsumowania opinii wynika, że według ponownie dokonanej oceny akustycznego oddziaływania skumulowanego, biorąc pod uwagę zmienione uwarunkowania innych planowanych w sąsiedztwie inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych, nie stwierdzono przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu. Zauważono przy tym, że w raporcie oos, będącym podstawą oceny oddziaływania na środowisko Farmy wiatrowej Rościszewo II, planowana w sąsiedztwie przedsięwzięcia elektrownia wiatrowa charakteryzowała się niższą mocą generatora (2MW), ale jednocześnie wyższą mocą akustyczną na poziomie 106dB. Natomiast model elektrowni, dla której Starostwo Powiatowe wydało pozwolenia na budowę, charakteryzuje się wyższą mocą generatora (3,4 MW), ale jednocześnie niższą mocą akustyczną na poziomie 104,2 dB.

W raporcie oos przygotowanym na potrzeby postępowania zakończonego wydaniem decyzji z dnia 18 czerwca 2014r. nr RRGKB.6220.6.2013.2014 określającej warunki realizacji przedsięwzięcia pn. „Farma wiatrowa Rościszewo II” skumulowane oddziaływanie było badane pod kątem oddziaływania na awifaunę i na chiropterofaunę, a także oddziaływania akustycznego oraz oddziaływania na krajobraz. W raporcie przedstawiono wykaz inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych w powiecie sierpeckim i żuromińskim (tabela str. 154 – 161).

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

Pouczenie

Na decyzję przysługuje stronie skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem tut. Kolegium ul. Kolegialna 20b, 09 – 402 Płock. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji. Wpis stały w sprawach skarg na postanowienie wynosi 100 zł. Strona może zwrócić się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek składa się przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 244 § 1 w zw. z art. 243 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi). Formularz wniosku o przyznanie prawa pomocy osobie fizycznej dostępny jest na stronie internetowej WSA w Warszawie pod adresem: www.bip.warszawa.wsa.gov.pl/143/309/prawo-pomocy.html.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze **w Płocku w składzie:**

1. Marta Jaworska
2. Anna Rychlik
3. Małgorzata Marciniak.....

Otrzymują:

1. VPL Komplementariusz sp. z o.o. EW Rościszewo sp.k., adres dla doręczeń: Vortex, radca pr. Grzegorz Lewandowski, Plac Rodła 8, 70 -419 Szczecin,
2. pozostałe strony postępowania - zgodnie z art. 49 K.p.a. w zw. z art. 3 pkt 11, art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U. 2013, poz. 1235)poprzez zobowiązanie Wójta Gminy Rościszewo do podania niniejszego postanowienia do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia, a także poprzez umieszczenie na tablicy ogłoszeń w siedzibie SKO w Płocku oraz BIP SKO w Płocku,
3. Wójt Gminy Rościszewo – wraz z aktami sprawy,
4. A/a.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku z siedzibą przy ul. Kolegialnej 20b, 09-402 Płock informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych – RODO) (Dz. U. UE. L. z 2016 r. Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: <https://www.sko-plock.pl>